

PHẦN ĐỀ I NGHỊ T NGÃ

... Vào khoảng 8h ngày 25/10, nhiều người dân đi qua khu vực sông Trùng Giang họ phát hiện một xác em gái trôi dạt vào đám lác bình nên đã gọi báo Công an. Nhận được tin báo, lực lượng Công an nhanh chóng có mặt tìm kiếm trên sông để tìm thi thể, khám nghiệm thi thể và lấy lời khai nhân chứng. Thi thể được xác định là bé gái, đang mang thai khoảng 3 tháng, không có giấy tùy thân và đã chết nhiều ngày. Thông tin đã làm lay động xóm chài nghèo và ai cũng nhận ra cô bé. Dân làng tìm cách an táng, đưa em về nhà mẹ và người bà kính yêu của em. Thay cho phần đi nghĩa t nghĩa! Nhưng có lẽ đây là kết thúc mà ông trời đã ban cho con bé. Đôi khi nhìn vậy sống thật hạnh phúc, nó sống là vì sao tinh tú trên bầu trời hoạc sống là một cô tiên xinh đẹp với tâm hồn ngây thơ, trong sáng. Trọn gian quá khổ cực nghĩa t với cuộc đời của em rồi, bây giờ em đã được gọi thoát...

- Hoa ơi!

- Dì, người gọi con

- Dì, người tuấn là gì của ba mẹ con rồi; con xem chiểu đi học về sớm thì ra mẹ với người, nhớ mẹ y cây với sự a lo lắng phần mẹ ba mẹ con cho nó được học hoàng chế năm cát chài xu học hát rồi. Mẹ đây mà đã 8 năm, kết thúc ngày ba mẹ con mất trong tai nạn xe, ngày nào người cũng không chấp nhận được. Người thắp hương con và thắp hương ba mẹ con quá! Biết khi nào bà cháu mình mới xây được ngôi nhà mới cho ba mẹ con đây

- Dì, nhà mình nghèo mà người vẫn tận tụy, nuôi con ăn học; nhiều lúc con nghĩ sống không bằng chết rồi, nhưng vì người, vì ba mẹ con sống cùng người, sau này con sẽ xây cho ba mẹ con một ngôi nhà thật to nghe người.

BÀI D THI S 15

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:10 -

---

khóc, khóc rớt nước mắt, khóc đến nỗi không biết khóc nữa. Không khéo con bé không có sức chịu đựng nữa thì ngày tháng tiếp theo quá. Bà con ai nỡ yếm lòng đâu thì nỡ. Không ai mà trông thấy cũng như ngơ ngác đó mà không đau lòng!

- Ráng lên nghe con! Có gì cứ chửi sang nhà bác nha, bà con xóm mình không ai bắt rầy con đâu.

Nó “Đ” trong tiếng nói. Hàng xóm nó thì nó thì trong chiêng tranh, ngói thì đi làm kinh tế thì nó thì đâu nghe nói rớt xa, có bao giờ nó thấy mặt đâu. Bây giờ nó đã không còn mặt ai bên cạnh, ba má và cũng ngói thì bà kính yêu đã thì họ gặp nhau rồi. Đau thì ng quá!

Nó đã bắt học và quyết định đi kiếm việc làm! Nó đi lang thang cùng khắp, nó đã xin phép nhà chén bát nhúng vụng vụng làm rồi, ngói thì ta đã đưa nó đi. Có lẽ tâm trí nó bây giờ cũng nghĩ đến ba má và bà ngói. Nó trầm ngâm, cũng lâu rồi, thì nó ra má bà ngói ngói thì lâu. Có thời gian, bà con hàng xóm không thấy nó về nhà nữa; nó đã xin được vào mặt nhà trên thành phố làm giúp việc. Bà con rớt thì ng nó, thấy nó mới coi nhúng thì siêng năng nên đã cho nó đi làm việc và xem nó như con cháu trong nhà. Có lẽ đây là khoảng thời gian nó được ăn ngon, mặc đẹp. Nhưng bấy nhiêu cũng không đủ để nó quên đi nỗi đau chết chóc trong lòng nó. Gia đình, trường học, bè bạn cũng là nỗi niềm hoài trong tâm trí con bé, cho nên nó khó lòng mà vui vẻ được. Ngày kia là giờ đi học, nó xin phép về lo học ng khó. Bà con ai nỡ yếm lòng khi thấy nó xuất hiện; mà ngói thì mắng rầy vì do này thấy nó cũng có da có thịt, đã ra dáng mặt thì nó rồi. Thấy thì nghĩ con nh, nỗi đau chết chóc thì nỗi đau, dđ dang việc học, chết thì vụng nó sống thì bà và ba má nó vui lòng.

Hoàn tất việc nhà xóm nó thì lên thành phố, tiếp tục công việc xóm mình; lau nhà, giặt giũ, cũng nhúng nó làm gì nh, ai cũng mắng nó. Lâu lâu bà con thì mua cho nó bộ đồ mới, nó vui lòng và thấy xung quanh ai cũng tốt, ai cũng thấy ng nó; nó thấy cảm ơn ông trời vì ít ra cũng ban cho nó miếng ăn, cuộc sống nó được chết vụng thì, có đôi lúc nó còn nghĩ sẽ đi học thì nó a.

“Đùng.g.g .....Đùng.g.g....”

Sống chết to quá, bắt người thì sống thì nh, phong ba nổi lên, thì cũng nh, mặt trời cuống cuống phong...Hoa vụng và chửi lên gác đem sào đũa vô kẻo rồi. Mùa này là thì, nhúng xóm xóm a giông

BÀI D THI S 15

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:10 -

Bố tôi chết từ lâu rồi nhưng cũng nhanh chóng kết thúc thôi. Chả ai kịp xếp xong mộ đâu, Hoa nghe thấy tiếng ai khóc; hình như ông chủ đã về, ông đi công tác đã ba hôm nay.

- Ông chủ mới về à?

- “Ừ” mới tiếng rồi ông lên phòng thay đồ đấy.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, gió vẫn đang rít mạnh, sao hôm nay mưa dai thế nhỉ? Hoa nhớ..Mọi chuyện mưa giống thế này em là như bà ngoại, như cái cảnh hai bà cháu đóng kín cửa rồi xuống ngói bên bếp lửa canh nồi khoai lang luộc. Hoa đang nhớ mùi khoai lang nóng hôi hổi đem chầm tý muối mè cái ngoại thì bố tôi giật em giật mình, quay sang thấy ông chủ ngồi sát bên cạnh, ông vòng tay ôm lấy Hoa lúc nào không rõ. Em vùng tay tháo chạy nhưng không kịp, ông chủ kéo mạnh tay ôm chặt em vào lòng và gọi trở về đi thôi. Mọi chuyện ra sao chuyện cũ và khóc lóc van xin nhưng cứ ngỡ vờ và thú tính trong người đàn ông 40 tuổi vẫn không hề lay chuyển. Em khóc, la hét đến khản giọng cứ u cứ u nhưng chẳng ai nghe thấy. Cứm tiền 50 nghìn dính vào tay em và đưa không đưa cho ai biết, ông chủ chạy thẳng lên phòng để lấy mình con bé về biết bao cảm giác tội lỗi và tội nghiệp. Ôm với bố quàng áo bố xé rách t-shirt em lao như bay vào nhà tắm... em dội vòi sen thật mạnh, dội thật mạnh trên người như muốn tẩy đi phần ô uế, dơ bẩn; em khóc ngất và trách bản thân, “ba má ơi, ngoại ơi...” em gọi như điên trong nhà tắm khi ông chủ cũng khiếp đảm chạy xuống dần. Em đã trở thành đàn bà kể từ ngày hôm nay...và hiển nhiên là không ai biết chuyện em bắt ông chủ làm như thế. Cũng từ ngày đó, em trở nên lờ mờ, em né tránh và người tiếp xúc với mọi người, còn công việc em vẫn hoàn thành tốt. Hơn ba tuần sau, em nhận thấy có thể mình có nhu cầu thay đổi, ai cũng thấy em mệt mỏi, yếu ớt; mọi người cũng nghĩ em buồn, nhưng người đầu đó chính là kết quả của hành động tội lỗi ấy_ em đã mang thai mà chính em cũng không hề rõ. Gần ba tháng trôi qua, bụng em ngày càng to, em không biết phải đi mua quần áo gì; thật sự là em còn non trẻ lắm, em chẳng hòa nhập, chẳng thể trút đi vẻ ngoài sắc sảo kia thì bây giờ em lại gánh chịu thêm một hậu quả vô cùng lớn, nó quá sức so với em, thật sự là lòng em rói như tờ vò. Em khóc cứ ngỡ mình chết và mọi chuyện ra đi...em không biết sẽ đi về đâu nữa nhưng đôi chân cứ lê từng bước chậm chạp về phía xóm chài nghèo_ nơi đã từng sống, đã dạy dỗ em, đã hun đúc lên tâm hồn ngây thơ, trong trắng ấy; Và hiển nhiên là nơi đó có ba, có mẹ và có bà ngoại đang chờ em quay về. Em muốn chạy thật nhanh để về với mọi người nhưng sao lòng em lại nặng trĩu, đau óc em cứ như phân ra làm trăm mảnh.

“Không...”

BÀI D THI S 15

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 07 Tháng 11 2017 08:10 -

Em ôm đ u và ch y th c m ng, em ch y th ng ra phía b sông đ u làng. Em không dám đ ng đ u, không dám nhìn m t m i ng i, em không dám v nhà n a...

Dòng sông tĩnh l ng, ánh trăng vàng đã lên đ n đ nh ng n tre, cũng đã khuya r i mà...ch a bao gi em nh n ra quê h ng mình đ p nh v y. Li c nhìn m t l t, bao nhiêu ký c tu i th hi n v trong em, em m m c i trong dòng n c m t. Em đã tr v bên b n sông quê, v v i gia đình, v i ba má, v i ngo i, mai đây thôi em s đ c g p m i ng i r i mà. L ng ng i b c chân xu ng sông em c m th y mát m vô cùng, cái c m giác không còn lo âu, không còn oán h n mà là m t th c m giác mãn nguy n... em m m c i b c ti p, và nh v t t. Em đã n m sâu trong lòng dòng sông quê h ng nh n m trong vòng tay c a bà ngo i v y.

Đêm nay trăng sáng quá! Có m t vì sao l p lánh trên b u tr i đêm, nó n nh p nháy, c lung linh, nh đang m m c i tr c v n v t. Đ i đáy sông m t đóa L c Bình v n còn trôi gi t. S ph n cu c đ i nghi t ngã tang th ng.